

מ"ת 1762/09/22 - מדינת ישראל נגד עלאא אלדין אלכרכי, איוב קרקי

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 1762-09-22 מדינת ישראל נ' אלכרכי(אסיר) ואח'
תיק חיצוני: 5066/2022

בפני כבוד השופט יניב בן הרוש
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיבים
1. עלאא אלדין אלכרכי (אסיר)
2. איוב קרקי (עציר)

החלטה

רקע

1. לפני בקשה להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים בכתב אישום המייחס למשיב 2 (להלן: **המשיב**) ביצוע עבירות מתן **שוחד** לפי סעיף 291 רישא **לחוק העונשין**, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ו**ניסיון להכנסת ציוד קצה רט"ן** - עבירה לפי סעיף 25(ב)(2)(א) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש] תשל"ב - 1971 ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, המשיב 1, אסיר עולם בכלא אש"ל, הציע לסוהר בכלא, כי האחרון יבריה עבורו טלפון סלולארי ובתמורה יעביר לו סכום כספי. הסוהר עדכן את מפקדיו ומכאן ואילך הופעל כסוכן. בהמשך לכך יצר המשיב 1 קשר עם אדם בשם "אבו חאלד", שהינו אח של המשיב 1, וביקש ממנו שיקנה טלפון קטן ויעביר אותו למשיב 2 על מנת שיעבירו אל הסוהר. בין לבין מסר המשיב 1 את הטלפון של אבו חאלד לסוהר על מנת שזה יצור עמו קשר. אבו חאלד שוחח עם הסוהר ומסר לו כי המשיב 2 שעובד במפעל בקרית מלאכי יעביר לו את הטלפון. בהמשך לכך, המשיב 2 יצר קשר עם הסוהר מטלפון 050-4950476, העביר לו את מיקום הימצאותו במפעל בקרית מלאכי ותיאם עמו מפגש. הסוהר הגיע למקום עבודתו של המשיב 2, או אז מסר המשיב 2 לסוהר מכשיר טלפון ובתוכו כרטיס סים ומטען, וכן 3 דפי ניירות קופי ואמר לסוכן שיעטוף את הטלפון. בהמשך אף מסר לסוהר דיסק וכן 10,000 ₪ ובירר עם הסוהר מתי יעביר לו את היתרה בסך 5,000 ₪. המשיב 2 נעצר בכף.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המשיב טען כי המשיב 2 לא ידע על ההתנהלות הפלילית המוקדמת בין המשיב 1 לבין הסוהר. בין עמוד 1

השאר משום שאין דרך לקשור את המשיב 2 לטלפון 050-4950476, ובכל אופן אין דרך להוכיח כי הוא זה ששוחח עם הסוהר במהלך השיחות המוקדמות בין השניים, לא כל שכן משלא בוצע זיהוי קולות. הוסיף וטען כי העובדה שהמשיב 1 ואבו חאלד אמרו לסוהר כי העברת הטלפון תבוצע על ידי המשיב 2, אינה משמשת כראיה להוכחת מודעות המשיב 2.

4. ב"כ המאשימה הפנה לחומר החקירה, הפנה לראיות הקושרות את מספר הטלפון 050-4950476 למשיב 2 ובין השאר, העובדה שמספר הטלפון האמור נתפס על המשיב 2 עת נעצר. לכך שהדובר בשיחות עם הסוהר מזדהה בשם איוב, שמו של המשיב 2, וכן המשיב 2 אישר בשלב מסוים בחקירתו שהטלפון שייך לו. עוד הפנה לראיות המוכיחות את מודעות המשיב 2 לטיב העבירה הפלילית ובין השאר שיחות הטלפון המתועדות בין המשיב 2 לבין הסוהר. הקלת המפגש הפיזי בין המשיב 2 לסוהר.

דין

5. בין הצדדים אין מחלוקת כי המשיב 2 העביר לסוהר טלפון סלולרי וכסף (ע' 6 לפרוטוקול).

6. לפיכך, המחלוקת יכולה להיות אך לעניין היסוד הנפשי של המשיב 2. בא כוח המשיב 2, כי מעשי המשיב 2 אינם עולים לכדי עבירה זאת נוכח היעדר מודעות לטיב המעשים. מחלוקת ראייתית משנית היא האם מספר הטלפון 050-4950476 הינו מספרו של המשיב 2, משום שאם כך הוא, בוצעו ממנו שיחות תיאום עובר לביצוע העבירה עם הסוהר, כאלו שיש בהן להקים מודעות המשיב 2 לפליליות המעשים.

7. בפתח הדברים, אתייחס לקשר הראייתי בין המשיב 2 לבין מספר הטלפון 050-4950476:

א. המשיב 2 נעצר בכף כשמספר טלפון 050-490476 נמצא עליו. (דו"פ מתן זגורי 23.8.22 ביחד עם חקירתו מיום 28.8.22) ניסיון החיים והשכל הישר, מלמד על כך שבנסיבה שכזו יש כדי ללמד על קשר ישיר בין המשיב 2 לבין הטלפון האמור.

ב. המשיב 2 מזהה בחקירתו מיום 28.8.22 את קולו בהקלטת שיחה מ.ט 428-429 שם לדבריו שוחח המשיב 2 עם אדם בשם אבו חאלד על מנת שיעביר לו כסף.

ג. הדובר בשיחה מ.ט 428/22 עם הסוהר מזדהה בשם "איוב" - שמו של המשיב 2. מציין בפניו כי הוא עובד במפעל בקרית מלאכי - מקום עבודתו של המשיב 2. ואף עולה מהשיחה כי העברת הטלפון היא עבור אחיו של המשיב 2 - ואכן המשיב 1 הינו אחיו של המשיב 2.

ד. המשיב 2 שלח לסוהר מיקום באמצעות ה-Waze של מקום עבודתו (מסמך מו') המדויק ואף המתין לו באותו מיקום. ללמדנו, שהיה זה המשיב 2 ששלח את המיקום באמצעות הטלפון. הדברים מקבלים משנה תוקף משלא מדובר בשליחת מיקום לבדה, אלא בשיחות המלוות בהסברים מפורטים לגבי מיקום המשיב 2 אגב הגעת הסוהר לאותו מיקום. (מ.ט 432/22)

ה. כל אלו מלמדים כי המשיב 2 הינו המשתמש בטלפון 050-490476 באופן רגיל וביתר שאת ביחס לשיח עם הסוהר.

8. עתה, נותרה השאלה אם המשיב 2 היה מודע לטיב המעשים. דהיינו, לכך שהוא מעביר כספי שוחד לסוהר, על מנת שהאחרון יעבירו למשיב 1 המצוי במאסר. תשובתי לכך חיובית מהטעמים הבאים:

א. המשיב 2 העביר לסוהר טלפון ביחד עם כסף ונייר קרבון. (חקירת הסוהר מיום 23.8.22) המשיב 2 ידע שהוא מעביר טלפון וכסף למי שמשמש כסוהר (מ.ט 433/22 ש' 36 וכן מ.ט 430/22 ש' 25) המשיב ידע שההעברה היא לבקשת המשיב 1 ועבורו (מ.ט 433/22 ש' 63 וכן מ.ט 430/22 ש' 33) המשיב 2 מכיר את כל פרטי העסקה: **"אל תדאג הכל אני מכיר ויודע הכל מאה ואתה אל תדאג מבחינה הזאת"** (מ.ט 429/22 ש' 56) והכל בתיאום מלא עם אחיו המשיב 1: **"אתה ואחייך הכנתם את הכל וגמרתם את העניין? בדיוק כל העבודה הכל מוכן"**. וכן מ.ט 428/22 ש' 33-34) שילוב הנתונים הללו מלמד על כך שהמשיב היה מודע לכך שהוא מעביר טלפון וכספי שוחד לסוהר על מנת שזה יחדירו לכלא עבור אחיו, המשיב 1.

ב. השיח בין המשיב 2 לסוהר מעיד על מודעות המשיב 2 לכך שמדובר בטלפון לצרכי החדרה לכלא. כך למשל, כאשר הסוהר משתאה לגבי גודל הטלפון המשיב 2 עונה: **"מה חשבת אני רוצה להכניס לו אייפון?"** (מ.ט 433/22)

ג. המשיב 2 אינו שליח תמים להעברת טלפון, אלא אף מגדיל ומציע לסוהר לבצע הברחות נוספות: **"להביא לך, אתה רוצה 15-20 טלפונים כאלה?"** (מ.ט 433/22)

ד. הסברו של המשיב 2 לפיו נכנס לרכבו הסוהר כך סתם: **"בא אלי בגישה טובה לרגע אחד חשבתי שאפשר להגיש לו עזרה"** (עימות מיום 25.8.22) הינו הסבר מיתמם, שעומד בסתירה לשלל הראיות ומעיד על מודעות המשיב 2 לפליליות מעשיו, עת נתפס בכף.

9. הנה כי כן, משאין מחלוקת כי המשיב 2 העביר לסוהר טלפון וכסף ומשקבעתי כי הראיות מלמדות על כך שהמשיב 2 היה מודע לכך שהוא מעביר כסף וטלפון לסוהר על מנת שהסוהר יעביר את הטלפון לאחיו האסיר, המסקנה היחידה היא שהמשיב 2 היה מודע לכך שמדובר בכספי שוחד שמסרו לסוהר.

10. אשר על כן, אני קובע שקיימות ראיות לכאורה נגד המשיב.

עילת המעצר

11. המשיב 2 ביצע לכאורה עבירה חמורה המלמדת על מסוכנות ממשית.

12. לא אוכל לקבל את טענות ב"כ המשיב 2 לפיהן, המעשים הינם בבחינת מעשים שבשגרה ומלמדים על: **"אפס מסוכנות"**.

13. החדרת טלפון סלולארי לאסיר בטחוני על דרך מתן שוחד לסוהר מלמדת על תעוזה רבה וטומנת בחובה סכנה רבה לשלום הציבור. זאת, משום שטלפון סלולארי עלול לשמש אסירים ביטחוניים כפלטפורמה לקידום עבירות ביטחוניות נוספות.

14. זאת ועוד, המשיב 2 הינו תושב השטחים אשר נכנס ארצה עם אישור עבודה. לכך שתי השלכות: הראשונה, היא שיש חשש כי אם ישוחרר יתחמק מההליכים המשפטיים בעניינו. השנייה, היא שהעובדה שהמשיב 2 ביצע לכאורה עבירה חמורה שכזו, החותרת תחת סדרי השלטון, בו בזמן שקיבל אישור ממדינת ישראל להיכנס בשעריה על מנת לעבוד, מלמדת כי אין לתת בו אמון, אמון אשר הינו תנאי ראשון במעלה טרם בחינת אפשרות שחרור ממעצר.

15. הלכה היא כי: "האמון שנותן בית המשפט בנאשם שיקיים את התחייבויותיו הינו הנדבך הראשון בלעדי אין בהחלטה לשחרר נאשם בתנאים מגבילים או לעצרו באיזוק אלקטרוני". ראו למשל בש"פ 1903/18 מרואני נ' מדינת ישראל. עוד לעניין מרכזיות יסוד האמון בנאשם ראו בש"פ 2083/09 מולנר נ' מדינת ישראל וכן בש"פ 4977/99 משעלי נ' מדינת ישראל.

16. אשר על כן, משנשקפת מסוכנות מפני המשיב, משקיים חשש להימלטות מן הדין, ומשאין אפשרות בנסיבות העניין לבחון חלופת מעצר בשטחי מדינת ישראל, אשר תשיג את מטרות המעצר באמצעים חלופיים שפגיעתם פחותה, (למקרים החריגים בהם ניתן לשקול מעצר בית בעניינו של שב"ח, ראו למשל בש"פ 3797/15 פלוני נ' מדינת ישראל) הרי שאין מנוס מלהורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים.

17. אשר על כן, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, ד' תשרי תשפ"ג, 29 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.